

MICALET TEATRE

El xiquet que volia una falda escocesa

Adrián Novella

Dibuixos de Miguel Á. Giner Bou

Premi de Teatre Infantil Escalante

PERSONATGES

El XIQUET que volia una falda escocesa

El PARE del xiquet

La MARE del xiquet

L'HOME de figura trista

El seu ACOMPANYANT

Un SENYOR que fa el camí

Una SENYORA amb accent estrany que resulta
ser la Fada padrina

La BALENA

Dues OVELLES ANGLESES

DEPENDENTA escocesa

Dues de les Tres BRUIXES de Macbeth

Nota: Tots els personatges, a excepció del Xiquet, són el pare i la mare del Xiquet transformats per la imaginació del seu fill. Per tant, només seran interpretats per dues persones: un home i una dona.

MÚSICA PER AL VIATGE*

1. «Aniversari», Manel.
2. «Jungle drum», Emiliana Torrini.
3. «Caminaré», Atzukak.
4. «La cançó del soldadet», Manel.
5. «Wake up», The Arcade Fire.
6. «Riu-te'n», Soul Atac.
7. «Rhapsody in blue», G. Gershwin.
8. «Chirpy Chirpy Cheep Cheep», Middle of The Road.
9. «Flor groga», Manel.

*Peces a les quals es fa referència o directament se senten en l'obra.

PRÒLEG
EL XIQUET QUE VOLIA
UNA FALDA ESCOCESA

(Està fosc. Sona una cançó. És «Aniversari» de Manel. La MARE encén les espelmes del meu pastís d'aniversari. Joestic darrere del pastís i de la taula, assegut a la cadira.)

PARE.

Els llums s'han apagat, han tret el pastís.
Aplaudien els pares, els tiets i els amics.
Tots alhora, agrupats en un únic crit:
«Que demani un desig! Que demani un desig!».
I tu, nerviós, com sempre que et toca ser el centre
[d'atenció,
has fixat els ulls en un punt imprecís del menjador.
Un segon, dos segons, quatre i cinc.

(Ara hi ha una miqueta més de llum.)

MARE. *(Cantant.)*

Els teus ulls cavalcaven buscant un desig,
les espelmes cremaven i alguns dels amics
t'enfocaven amb càmeres de retratar.

Una veu comentava: «Ai! Que guapo està!».

XIQUET. *(Cantant.)*

I jo, en el fons, m'acabava el culet de la copa decidit
a trobar un raconet adequat per fer-me petit, petit;
del tamany d'una mosca, del tamany d'un mosquit.

Però un cop empetitit, sota els tamborets
i la taula allargada pels dos cavallets,
fer-me pas amb prudència per un entramat
de sabates d'hivern, de confeti aixafat,
i esprintar maleint la llargada dels meus nous passets
i amagar-me entre un tap de suro i la paret.

Ara ho dic, no ho dic, ara no sé què fer!

*(Continua la música, mentre li done voltes al
meu desig, però no canta ningú. Bufo les espelmes
i hi ha més llum. Els meus PARES aplaudeixen i
continua la música.)*

MARE i PARE. Bé!

PARE. Què has desitjat?

MARE. Això no es diu!

PARE. Ja, però què has desitjat?

XIQUET. Jo...

MARE. Papà...

PARE. Potser és un dels regals.

XIQUET. ...he...

MARE. Ja, papà, però...

PARE. Però res, mamà, que hui és el dia del xiquet.

XIQUET. ...demanat...

MARE. Però si diu el seu desig, no es complirà.

PARE. Bovades!

MARE. Potser no.

PARE. Però potser sí.

MARE. Potser no.

PARE. Potser sí.

XIQUET. ...una falda!

(De sobte, la música s'atura com si un gong haguera espantat totes les notes de la cançó.)

MARE i PARE. Com?

(Ah! Ja tornen les notes a la música.)

XIQUET. He desitjat una falda.

(Tornen a espantar-se les notes, i aquesta vegada se'n van molt lluny perquè no tornen. De fet, no se sent res. Ni música ni PARES. Sols sent els meus pensaments.)

XIQUET. Ai! Ara sí que voldria fer-me petit. El més xicotet i minúscul ésser que puga tragar-se la terra, i no mirar les cares dels meus pares. Què he fet? Què he fet?

MARE. Què has dit?

PARE. Deixa'l. Es deu haver equivocat.

XIQUET. No!

(Callen una altra vegada i sols sent els meus pensaments.)

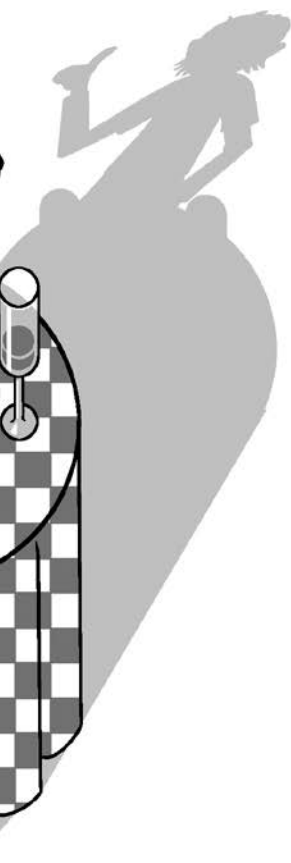
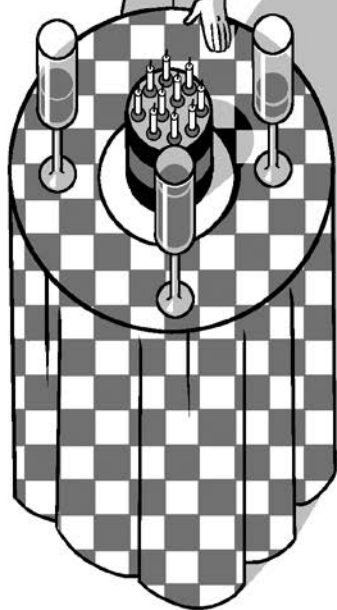
XIQUET. Oh, no! Ho he fet una altra vegada.

MARE. Has dit una falda? Has desitjat una falda?

(He de deixar de sentir-me per dins i conteste la MARE.)

XIQUET. Sí.

PARE. Segurament ha sigut un error. Veritat, fill? Veritat. Devia estar pensant en moltes coses al mateix temps, com fa sempre, i li ha vingut la imatge de la falda.

MARE. És això?

PARE. Sí, però no hi ha cap problema perquè tornem a encendre les...

XIQUET. No.

PARE. No? Com que no?

XIQUET. Vull una falda.

(Torna el silenci. Els PARES es miren l'un a l'altre. Poden sentir els pensaments de l'altre?)

MARE. Fill meu... No seria millor que desitjares una altra cosa? Un viatge en vaixell?

PARE. O en avió?

MARE. Un nou videojoc.

PARE. O que em lleve el bigot.

XIQUET. No.

PARE. No?

XIQUET. Vull una falda.

MARE. Però una falda... com les meues?

XIQUET. No tan gran.

MARE. Com?

XIQUET. Una falda com les teues no podria posar-me-la. M'estaria gran.

PARE. El teu fill acaba de dir que estàs grossa.

MARE. No és el moment de fer bromes! El nostre fill és... Vol una falda. Per què una falda?

XIQUET. M'agradaria portar una falda.

MARE. Però, per què?

XIQUET. No sé. En vull una i prou.

MARE. I prou? Tu sents el que diu el teu fill?

PARE. Fill, les faldes són un tipus de roba que normalment porten les dones.

XIQUET. Però també homes.

PARE. Sí, també.

XIQUET. I xiquets.

PARE. I xiquets. Però la majoria de faldes són per a dones.

XIQUET. Per què?

PARE. Doncs, no ho sé.

MARE. Perquè sempre ha sigut així. Les dones porten falda o pantaló i els homes sols pantalons.

XIQUET. I per què no podem portar tots falda i pantalons?

MARE. Perquè no es pot. Sols les xiquetes porten falda. No els homes.

XIQUET. Cap home?

MARE. Cap.

XIQUET. I els escocesos?

(L'he descol·locada.)

MARE. Bé. Cap que no estiga a Escòcia. Com saps això?

XIQUET. Ho vaig veure en una pel·lícula d'escoços i el pare em va dir que allà era normal que els homes porten falda.

MARE. El pare, el pare...

PARE. M'ho va preguntar!

XIQUET. A mi m'agraden aquelles faldes.

MARE. T'agrada una xiqueta que porta una d'aquelles faldes?

XIQUET. No. M'agraden les faldes.

MARE. Però tu no pots portar una d'aquelles faldes.

XIQUET. Per què no?

MARE. Perquè no estàs a Escòcia.

XIQUET. Doncs una falda d'ací.

MARE. No pots portar falda.

XIQUET. Per què no?

MARE. Perquè no pot ser!

XIQUET. Això és una resposta?

PARE. Fill!

MARE. A la teua habitació! Castigat!

XIQUET. Què?

MARE. Ara mateix!

(No tinc altre remei. La MARE sempre ha de tindre l'última paraula. Així que me'n vaig

cap a l'habitació deixant els meus PARES a soles. Encara puc sentir el que diuen.)

PARE. Vaig a parlar amb ell.

MARE. Lleva-li aquesta idea del cap, per favor t'ho demane.

PARE. Tranquil·la.

MARE. Tu saps què passarà si va dient que vol una falda. I al col·legi... Al col·legi es riuran d'ell.

PARE. Vaig.

(Entre a l'habitació ràpidament perquè el meu PARE ve cap ací. A la MARE ja no la sent. S'ha quedat al menjador. La meua habitació és una habitació com qualsevol altra, crec. Té una gran paret on hi ha penjats dibuixos, el típic quadre del vaixell a la mar i un gran mapa d'Europa. Agafe un full per a fer un altre dibuix per penjar. També és perquè ve el PARE i vull que em veja distret.)

PARE. Fill... Què dibuixes?

XIQUET. Què passarà si vaig dient que vull una falda?

PARE. No res, fill. Però hi ha gent a la qual no li agradarà.

XIQUET. Per què?

PARE. Perquè no és habitual.

XIQUET. Ah.

PARE. Per això hi ha vegades que no sempre podem aconseguir el que desitgem.

XIQUET. Perquè hi haurà gent a qui no li agradarà?

PARE. Pot ser.

XIQUET. Però i si a mi sí que m'agrada?

PARE. Potser desagrada més a la gent.

XIQUET. No ho entenc.

PARE. Ja m'ho imagine.

XIQUET. Tu tampoc?

PARE. Jo vull protegir-te. I la mamà també.

XIQUET. Però si jo només desitge una peça de roba.

PARE. Si ja ho sé...

XIQUET. Aleshores, per què no pot ser? Hi ha milions de faldes al món.

PARE. Per a xiques.

XIQUET. Hi deu haver centenars de faldes per a xics a Escòcia.

PARE. Mira, fill. Hi ha coses a la vida que no poden ser. A la teua edat jo volia volar però no és possible. Era el meu somni. Però vaig créixer i vaig entendre que això només era un somni, que no podia ser. Entens?

XIQUET. Per què no podia ser?

PARE. Perquè era impossible.

XIQUET. I per què no vas fer-te pilot d'avió? Així podries volar i treballar a la vegada.

(No sé què he dit exactament però el PARE no diu res.)

PARE. Jo volia tindre ales!

XIQUET. Papà, la ciència no està tan avançada per a fer això. Ho sent. Però sí perquè jo puga complir el meu desig.

(El meu PARE, de vegades, no sap què contestar. Per sort la MARE sempre està per ajudar-lo. Toca a la porta i entra.)

MARE. Què feu?

PARE. Estem dibuixant. Bé, ell dibuixa i jo faig avions de paper.

(Resulta que el PARE, sense adonar-se'n, havia fet un avió. Mentre nosaltres dos gaudim del magnífic descobriment, la MARE s'acosta al meu dibuix.)

MARE. A veure... Però què...? No havíem dit que ho resoldries?

PARE. Què?

(La MARE m'agafa el dibuix. I això que no havia acabat.)

MARE. Una xiqueta.

XIQUET. Un xiquet.

MARE. Un xiquet... Un xiquet amb una falda.

XIQUET. Soc jo!

PARE. Fill, no havíem dit que no podia ser?

XIQUET. Tu estaves fent un avió i tampoc pots volar.

MARE. S'ha acabat. A dormir tots!

XIQUET. Però si no he acabat el dibuix.

MARE. Ja n'hi ha prou!

XIQUET. No! Torna'm el dibuix.

(Agafe el meu dibuix però la MARE no el solta.)

MARE. No!

XIQUET. Torna-me'l!

(Silenci.)

XIQUET. Has trencat el meu dibuix.

MARE. S'han acabat les fades... les faldes en aquesta casa.

XIQUET. Però...

PARE. Ja eres major. Has d'acceptar que no es pot.

XIQUET. Sí que es pot.

MARE. No pots!

(I se'n van i em tanquen la porta pels nassos.)

XIQUET. Us odie!

(Sona una altra música de fons. Recorda a «Jungle drum» d'Emilia Torinini, però no l'és.)

PARE. Deixem-lo. Necessita descansar.

MARE. Sí. Demà tornarem a parlar amb ell.

(Estic tan enfadat que em baralle amb tots els objectes de la meua habitació: dibuixos, joguets, la motxilla,... La meua gorra de la sort no. Uf! Quasi l'agarre. De sobte, en veure tots els trastos a terra, tinc una idea i agafe la motxilla per a omplir-la d'unes quantes coses. Agafe un abric, una muda, la llanterna, unes

tisores, uns fulls, uns llapis i, per què no?, també l'avió del PARE. Em fique amb molta cura la meua gorra de la sort, agafe la bici i m'en vaig de casa mentre els pares dormen.

Pedalege, pedalege fins a llocs on no he estat mai i continue pedalejant. La nit és meua i sols vull fugir, sense més, sense cap objectiu. Estic ple de ràbia.

Fosc i silenci. M'he adormit.)